

JORGE MENDEZ BLAKE
Nothing is Left to Tell

6 september – 26 oktober 2013

Met *Nothing is Left to Tell*, zijn derde solotentoonstelling in de galerie, verdiept Mexicaans kunstenaar Jorge Méndez Blake (° 1974) zijn onderzoek rond literatuur en de complexiteit van taal door zich te interesseren voor Samuel Beckett (1906-1989), de schrijver van Ierse origine die in 1969 de Nobelprijs voor literatuur won. Méndez Blake baseerde zich op Beckett's erg korte theaterstuk *Ohio Impromptu*, dat verschillende van de grote Beckettiaanse thema's bevat: isolement, onmogelijkheid tot communiceren, dualiteit, het tot vervelens toe herhalen van woorden, contemplatie van de leegte, allusies op de dood. Via diverse media doorheen de tentoonstelling worden deze thema's opnieuw geëvalueerd. Een grote tekening van een gordijn - theatrale ingreep bij uitstek - opent de vraag van de representatie: wat tonen/wat zeggen? Wat bekijken? Wat beluisteren? Het gordijn verbergt en wakkert de nieuwsgierigheid aan. Een andere bevraging gaat uit van de spiegel die beelden reflecteert en verdubbelt. De spiegel, element dat vaak voorkomt in het werk van Méndez Blake, werd op een tafel in gesloten vorm geplaatst. Leidt het eeuwige herhalen tot dementie of tot extatische contemplatie? Hoe het koppel benaderen dat hier opgeroepen wordt door middel van twee stoelen aan elke tafel, maar ook door een fotografisch diptiek, zichtbaar vanuit een heel precies perspectief? Wat zeggen aan de ander? De grote tekening van de eindbladzijde van *Ohio Impromptu*, vergroot en heel precies met fijn potlood getekend, suggereert dat er niks meer te zeggen valt. Deze zin, die rood gekleurd werd, wordt onophoudelijk herhaald doorheen het hele stuk: *Nothing is Left to Tell*. Een zekere barsheid wordt hier mooi op de voorgrond geplaatst. De taal wordt verder ook op repetitieve wijze gesuggereerd doorheen een serie werken op papier die de woorden *Rideau* of *Curtain* bevatten (Beckett schreef zowel in het Engels als het Frans), overeenstemmend met de woorden aan het begin of einde van Beckett's talrijke stukken. Door het weglaten van de rest van de tekst verleent Méndez Blake een bijzondere weerklank aan Beckettiaanse vreemdheid en abstractie. De plaats van de woorden op het blad en de kleuren van de achtergrond werden volgens een precieze logica bepaald, net zoals de plaatsing van het werk (de opening wordt op zich een onzichtbaar gordijn). Door gebruik te maken van het grote, sombere, in twee delen gescheiden gordijn van velours, creëert de kunstenaar een theatrale installatie die het uitgesproken woord opent en sluit. Méndez Blake stelt hier de meer algemene vraag van de representatie: twee grote, zwartgeschilderde rechthoeken op de muur, die ageren als schaduwen van de gordijnen en een bronzen hoed die verwijst naar het fotografisch diptiek. Tegenover al dit donkere werden vier grote tekeningen gehangen. Tekeningen die bloemen voorstellen die groeien in de nabijheid van het atelier van de kunstenaar in Guadalajara. Ze lijken zichtbaar als achter een sluier (opnieuw het gordijn) en brengen een hommage aan de meest optimistische noten binnen het oeuvre van Beckett ; zo kan men lezen in de tekst *Assez: "Je m'en vais maintenant tout effacer sauf les fleurs. (...) Rien que nous deux traînant dans les fleurs"*.